

Simona Hamer: Varnostni trikotnik

Pa kdo je tu šef? Varnostni trikotnik bo čisto dovolj! rečem, pa še kar buli vame, kot pobesneli bikec, ki bo zdaj, zdaj prebil ograjo. Katič, ne bova doktorirala iz tega, jasno? Jasno. Uniforma užaljeno odkoraka do avta. Končno. Saj ga bom natreniral. Počasi. Lotim se zapisnika. Mater slabo vidim. Tak hecen mrak. In to ob tej uri. 17:12, zapišem. Samo, da se ne bo spet uscalo. Cesta še vedno smrdi po žabah. Po gnilobi. Kraj? Pizdovci pri Vukojebini. Hitim s čečkanjem tehnikalij. Da se čim prej spokava. Sem! prišprinta nazaj. Lahko fotkam? Prikimam. On skače, kot da je na enem tistih trampolinov, ki jih zadnje čase vidiš na vsakem dvorišču: levo, desno, gor, dol, na kolena. Dobro, dovolj bo! Ajde, en selfi za na Facebook še lahko škljocneš. Spet ta pogled. Ti tamladi ne razumejo heca. Nimajo smisla za humor, to bo. In čisto preresno se jemljejo. Ga zmeriva? Odgovorim z buljenjem v papirje. Kje se mi pa da sklanjat. Katič gre v akcijo. Še eden, ki si misli, da je Bruce Willis. Enkrat se bo moral naučit ohlajat svojo vročo kri. Toliko, da ni pištote potegnil, ko sva prispela. Napsihirajo jih na teh usposabljanjih, da povsod vidijo teroriste. Potem pa moram jaz zategovat uzde prebujne domišljije. Meter dvaindevetdeset, reče. Zapišem. Ne vejo še, da je policija dolgčas, dolgčas, dolgčas, vmes kakšna prometna, ko iščeš glave po jarkih in se potem kriče zbujaš, pa spet dolgčas, dolgčas, dolgčas.

Te dolgočasim? prebije meglo misli. Kaj? Ne, ne, ne! zleti iz mene, čisto prenasglas, čisto brez občutka. Saj veš, da te rada poslušam! Pogled zapeljem s ceste – sami ovinki in ta zoprni mrak – v muzajočo rjavost njegovih oči. Kot kava. Za utopit se v njih. Mislim, super mi je, da se tako navdušiš nad stvarmi. No, nadaljuj! In nadaljuje. O različnih tehnikah praženja. Ker šele te prebudijo pravi karakter kave. Karamelizirajo potencial zrna. Od tu okusi. Grenki, kisli, sadni, oreščkasti. Roko sprehodim z volana do plastičnega lončka, ki je zakrivil to predavanje. Požirek. Dva. Sladkoba. Mleko, ki ni mleko. Sami E-ji. Prav ima. Seveda ima prav. To ni kava. Požirek. Še. Ni več. Še! Sranje. Zakaj nisem vzela dveh? Ali kar espresso v caffè latte. Dvojni. To bi me sklofutalo. Spravilo k sebi. Slabo sem spala. Skoraj nič. Glava kot skisano mleko. Zdriz misli. V trebuhu bavbavi. Si v redu? se priplazi v uho. Njegov glas. Hipnotičen. Žameten. Nikoli ne bi rekla, da se lahko ta pridevnik uporabi še kje drugje kot v pogrošni literaturi. Ali trgovini z metražnim blagom. Brisalec skoči čez steklo. Da se zdrznem. Spet dež. Zavzdihnem. Bulim skozi kalejdoskop kapljic. Cesta vijuga

kot klopotača. Čakam nov zamah dirigentske paličke, da zradira to mokroto – roka! Na mojem kolenu. Njegova roka na mojem kolenu. Čvrst prijem. Palec, ki bi rad vbožal pomiritev. Izpisal enega tistih Vse bo vrede dotikov. Se ti pa mudi! Pogledam na števec. Zabremzam! Počasi, reče. Počasi.

Počasi, na tri! In že čepi in že odšteva. En, dva ... Poslušaj, Katič, ti jaz mogoče zgledam kot selitveni servis? rečem in se vržem na ta hudičev kavč, z vsemi svojimi dvajsetimi kilami čez policijske normative, da zaškripa kot pokvarjena violina. Pa naj ga zdaj dvigne, pametnjakovič. Počakala bova okrepitve. Nazadnje sem zgolj škatle prestavljal, pa me je vsekalo v križu, da si dva meseca nisem mogel čevljev zavezat! Pogleda me, kot človek pogleda kakšno staro, hirajočo živino. Sočutno, z gnusom. Počepnit je treba, da se hrbtenica ne matra, meketa dalje in se naštima za demonstracijo: Takole! Aha, ja, ja, čakaj - široko se razgrnem čez zaščitno folijo, kot da sem brisača dopustnika na hrvaški obali. Kaj? Naštimal sem se, da boljše vidim! Res, nobenega smisla za humor. Gleda me kot besna čivava, medtem ko se tistih par kolesc v buči trudi preračunati nove koordinate za upor avtoriteti. Ko sem bil jaz tako smrkav, mi na kraj pameti ni padlo, da bi oporekal starejšim kolegom. Danes pa vsak mulo misli, da lahko misli. Ne moreva ga pustiti tako, sredi ceste, kaj če ... Pa dobro Katič, a ti vidiš kje sva?!

Kje sva? Že na pol poti? Prikimam in hlastam za zrakom normalnosti. Njegova roka rudari pod krilom. Prebila se je pod rob, pod podlogo in zdaj vztrajno vrta vročino v moje stegno. Prsti sesajo razum iz mene, kot pregrešno drag globinski sesalec pršice iz jogija. O moj bog! Premaknem se. Premakne se. Globlje. Kolena se vdajo. Padejo čez prepad spodobnosti, vsako na svojo stran. O moj bog! Čutim blazinice, kako slepo berejo mojo kožo, tujemu jeziku nogavic navkljub. Še. Še! Mu hočem reči. Da naj jih kar strga. Nogavice. In potem še hlačke. Naj. Čeprav so nove. In drage. Čisto predrage. Me je prepričala, prodajalka. To, da se vi počutite seksi je neprecenljivo! je rekla. In sem kupila dva kompleta in še ene gate posebej. Za vsak slučaj. Če ... Hej! Umaknil je roko. Ravno, ko je v mojih globočinah začelo vret. Brbotat. Kot tisti gejzirji na Islandiji. Trideset metrov v luft! Je bilo po televiziji. Da ne bom jaz kriv, ker ne voziš po predpisih!

Po predpisih bi ... Kolega Katič, zdaj ti bom pa jaz nekaj povedal. Nekaj, kar ti bo v življenju nešteto krat prišlo prav: moči je treba šparati, ko jih imaš! No, vsaj usta sem mu zaprl. Naj razmišlja. Mogoče se bo od tega zmatral in dal mir. Ti zelenci so vsi isti: preveč zagnani,

premalo operativni. Premalo kolegialni. Jebemu mater! Žvajzne me, direktno po nosu. Še. In še ena. Kaplje velike kot vodni baloni. Ne, no! Rit se mi je ravno dobro udomačila. In paše mi ta frišen zrak. V avtu ratam takoj zaspan. Ali pa živčen. Sploh zadnje mesece. Me stisne, če samo pomislim, da moram sedet v tisti škatli dvanajst ur. Preveč delam, to bo. Preveč.

Preveč je. Misli, čustev, njega. Vsega. Kot vulkan pred eksplozijo. Tako se počutim. Dva dni! Mi je tega treba? Čisto v redu je bilo, do zdaj. Zabavno. Neobvezno. Neosebno. Čeprav to ni čisto res. Sploh ni res. Še kako osebno je bilo. Vsakič. Kot da sva za tiste ukradene urice šparala najboljše v nama. Pa kaj mi je? Kot da sem kakšna razočarana gospodinja iz najhujše žajfnice. Za znoret. Mogoče je napaka. Ta vikend. Mogoče bo grozno. Čudno. Dolgočasno. In ne vem, če res hočem vedet, kakšen okus imajo njegova usta zjutraj. Ali če smrči. Prdi v spanju. Tišino preseka škrtanje in škripanje.

Škrtanje in škripanje voki-tokija. Centrala. Petnajst, dvajset minut bo še za počakat. Dobro. Ne dežuje več. Tudi dobro. Vdihnem mokroben hlad in priprem oči. Jebemti, sem zjahan. Kava, takoj ko prideva nazaj na postajo. Ali kar horizontala. Vsaj za pol urce. Lahko pa kar tu zadremam. Udobno je, mirno in tiho tudi. Da izkoristim čas. In potem Katič spet odpre usta. Blebeta nekaj o vajah, telovadbi in fizioterapevtih. O tem, da sem premlad, da me je škoda, da bo samo še slabše, ker njegov foter je isto, hrbtenica, išias in to in ... Dobro, Katič, a sem te slučajno vprašal za nasvet? Nisem! Daj se malo sprehodi. Do avta, recimo. In ker boš ravno tam, mi lahko iz vrečke na zadnjem sedežu izbrskaš rogljičke. Pa Coca -Colo. Ajde, realizacija! Katič užaljeno odbrunda vstran. Začetniki. Vedno ista pesem ...

Ta pesem! O moj bog! Zamenjal je radijsko postajo. Koga brigajo poročila, je rekel in mencial gumb, dokler iz zvočnika ni bruhnila znana melodija. Na to sva plesala. Na poroki. Oči vedno bolj meglene. Motne. Oprosti, ne vem, kaj mi je! rečem, medtem ko se solze prelomijo na vekah in ovinki pred mano spet dobivajo trše robove. Ne sekiraj se! Mi popravi lase. Oplazi vrat. Da se stopim. Malo sem živčna, rečem. Ni ravno vsak dan, da ... Da se imaš fajn? me prekinjajoče dopolni. Ja. Ja! Slabo vest pregomazi vznemirjenje. Strah mrkne v dotikih. Električna. In spet vem zakaj. Ker nočem crknit. Pri živem telesu razpast v dolgčas. Ker ne morem več tako. Vsak dan znova. Isto. Isto. Rutinirano odmiranje. Nobenih presenečenj, nobenih želja, nobene strasti. Nič. Nič! Samo njegov zjamran kup špeha na kavču, pred televizijo. Zato. Kaj si mu pa rekla? Kaj? A njemu? Da imam joga vikend. Smeh, svež kot zvončki spomladi. Joga vikend? Bravo! Pridna.

Priden! meljem v Katiča kifeljček s čokolado. Kako hitro se posušijo. Lovim padle drobtine po uniformi in po kavču. Še sem lačen. Vesoljec me gleda. Vikend dežurstvo z njim. Znorel bom. Se ne bi usedel? Veš, če ti življenje ponudi priložnost, da si spočiješ, jo je treba zagrabit. Še posebej, če je to kavč sredi ceste! Obstoji. Dobro, kaj me briga. Preteguj se ti, kolikor hočeš. Samo, da ne bo začel s sklecami. To so ti petelini. Saj pri njegovih letih sem bil tudi jaz tak. Kondicije za na maraton! Mišic za izvoz. Trebuh kot grški kipi. Potem pa ta služba. Nočne, dežurstva. Ruski turnus. To ubije človeka. In se začne; najprej hrbtenica, potem želodec, pa srce ... Nada ima prav. Res bi se moral vzet v red. Pazit na holesterol. Začet migat. Ona ... Ona prav žari, odkar hodi na jogo. Nič se ni javila. Verjetno je že tam. Sploh ne vem, kdaj začnejo. Ker ne poslušam ... Spet ima prav! Zatipam po telefonu. Da vidim, če je še jezna. Drrrin! mi zvoni v uho.

Drrrin! odmeva po avtu. Drrrin! Oči prepričam, da s ceste zavijejo na telefon. Marjan! Marjan me kliče! Drrrin! Panika! Srce zaokroži kri s takšno silo, da mi bo razneslo žile. O moj bog! Kaj naj? Kaj?! Kaj? Kaj, če ve?! Ve! Drrrin! Ne, ne ve. Nič ne ve. Ne. Drrrin! O moj bog! Kaj delam? Drrrin! Se ne boš javila? Ne morem. Govorit. Sploh. Nič. Drrrin! Javi se, pa reci, da voziš. Drrrin! Da bo mir. Drrrin! Nadica? Pograbim telefon

Nujno obvestilo: Na lokalni cesti Črni vrh – Strmec je prišlo do hude prometne nesreče, ko je voznica osebnega vozila trčila v policijsko patruljo, ki je bila na kraju dogodka zaradi preiskave predhodne prijave ovire na vozišču. Dve osebi sta v kritičnem stanju, ena je utrpela manjše poškodbe, ena pa je nepoškodovana. Cesta je do nadaljnjega zaprta za ves promet.